

J.A. White

NATTENS BØGER

På dansk ved Mette Stepnicka

NATTENS BØGER

er oversat fra engelsk efter

NIGHTBOOKS

Copyright © 2018 by J.A. White

First published in 2018 by Katherine Tegen Books,

an imprint of HarperCollins Publishers, New York.

Dansk udgave © 2019 Forlaget Alvilda, København

Bogen er sat med Cruller og Adobe Garamond af Sara Mille Jessen/MilleArtDesign

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

978-87-415-0866-5

www.alvilda.dk

*Til Jack Paccione Jr.,
hvis fantasi er lige så livlig som min.*

INDHOLD

1. DEN FORKERTE ETAGE
2. STEMMEN BAG DØREN
3. HVAD RYGSÆKKEN RUMMEDE
4. ET SANDT SKATKAMMER
5. DEN ANDEN FANGE
6. RØGRUMMET
7. PIGEN, SOM FULGTE EFTER EN ENHJØRNING
8. DET VIDUNDERLIGE MØRKE
9. DET, DER VOKSER UDEN LYS
10. DINGLERNE
11. SKYGGER MED TÆNDER

12. YASMIN'S HISTORIE
13. SKRIVEBLOKERING
14. DEN MANGLENDE INGREDIENS
15. FARLIGE LØGNE
16. ET PAR RØDE ØJNE
17. PROBLEMER OG LØSNINGER
18. DEN ANDEN SIDE
19. NATACHAS HISTORIE
20. TANTE BEA
21. UVENTET MAGI
22. GAVEN

I

DEN FORKERTE ETAGE

Så snart hans familie var faldet i søvn, slængte Alex rygsækken over skulderen, listede ud af lejligheden og lukkede forsigtigt døren efter sig. Gangen på 8. etage så ekstra trist ud nu, hvor den henlå i mørke. Alex blev stående på dørmatten et øjeblik og kæmpede med trangen til at smutte tilbage i sin varme, bløde seng.

Hvis du gør det, tænkte han, så er du stadig den samme Alex Mosher.

En tosse.

Særling.

Taber.

Er det det, du vil?

”Nej,” hviskede han.

Inden han kunne nå at skifte mening, gik han med hurtige skridt hen mod elevatoren for enden af gangen.

Om dagen trængte småbidder af naboernes liv ud gennem de tynde døre: dæmpede samtaler, TV-støj, mrs. Garcias søn, der øvede sig på sin violin. Men om natten var der næsten helt stille på gangen. De eneste lyde, der hørtes, kom fra en af loftlamperne, der summede som en hidsig hveps, og fra Alex' rygsæk, hvis indhold raslede lavmælt, som om det prøvede at flygte fra sin skæbne.

Undskyld, tænkte Alex og mærkede en snert af skyldfølelse. Jeg ville ønske, jeg ikke var nødt til det her. Men det er det eneste rigtige at gøre.

Han nåede hen til elevatoren og trykkede på pilen, som pegede nedad. Et sted langt under ham satte gamle tandhjul i bevægelse og brød stilheden. Alex krympede sig og skævede over skulderen. Bare lyden nu ikke vækkede nogen af naboerne. Det ville have larmet mindre at tage trappen, men Alex ville helst have det overstået så hurtigt som muligt, så han ikke nåede at få kolde fødder.

Ding!

Elevatordørene gled til side med en jamren. Fedtede spejle flankerede elevatorens vægge.

Alex gik ind og trykkede på knappen med 'K'.

Kælderen var det sted i hele ejendommen, som han holdt allermest af. Den var dunkel og uhyggelig, og de mange bunker af ting og sager, som tidligere lejere havde efterladt, fik den til at ligne en kirkegård for uønskede genstande. Det allermest fantastiske ved kælderen var imidlertid fyrkedlen, et stort jernmonstrum, som havde næsten 60 år på bagen. Alex kaldte den Gamle Damper.

Det var der, han var på vej hen nu.

Dørene lukkede, og elevatoren skramlede langsomt nedad. Alex vippede utålmodigt med foden. Selvom rygsækken var meget lettere, end den plejede, føltes den tung som bly.

Jeg får det bedre, når de er væk, tænkte han. Bare smid dem i flammerne og gå igen. Du skal ikke se dem brænde op.

Alex kunne naturligvis bare have smidt indholdet i sin rygsæk i affaldsskakten, men det virkede for ondskabsfuldt. Så var det trods alt mere respektfuldt at kaste dem i ilden i Gamle Damper. Som at brænde en falden kriger på et ligbål. Alex tænkte, at han i det mindste skyldte dem at komme herfra på en ordentlig måde. Det var jo trods alt ham, som havde skabt dem.

Elevatoren standsede. Dørene åbnede med en knirken.

Alex stirrede forvirret ud.

For det her var ikke kælderen, men en lang gang, han aldrig havde set før. Han så op på lystavlen over elevatordøren. Der stod '4'. *Den må være i stykker*, tænkte han og trykkede igen på knappen med 'K'. Elevatoren bevægede sig ikke.

Alex sukkede frustreret.

Så må jeg alligevel tage trappen, tænkte han.

Han gik ud af elevatoren og hen mod trappen. Gangen på 4. etage lignede til forveksling den på 8., men her var der meget mørkere. Alex kiggede op for at se, om det var, fordi nogle af elpærerne i loftet var sprunget, men de så ud til at virke fint. Af en eller anden grund lyste de bare ikke så meget som normalt, som om mørket netop her var særligt svært at trænge igennem.

Det er bare noget, jeg bilder mig ind, tænkte Alex og ignorerede ubehaget, som fik hans nakkehår til at rejse sig. *Pærerne er sikkert bare gamle eller ...*

Pludselig hørte han stemmer.

De kom fra lejligheden helt nede for enden af gangen. Til at begynde med troede Alex, at stemmerne tilhørte dem, der boede i lejligheden. Men da han kom tættere på, kunne han også høre uhyggelig musik, og det gik op for ham, at stemmerne kom fra en film. Han smilede bredt, da han genkendte replikkerne.

Det er De levende døde! tænkte han.

Alex havde været fire år, første gang han så den film. Han burde egentlig have ligget og sovet, men de mærkelige lyde inde fra stuen havde gjort ham nysgerrig, så han var smuttet ud af sengen for at se, hvad det var. Hans mor og far sad tæt sammen i sofaen med en skål popcorn mellem sig. Alex gemte sig bag sin fars lænestol og så hen på TV'et.

Aldrig i sit liv havde han været så rædselsslagen – og så begejstret.

Da hans forældre omsider blev klar over, at de havde en ubuden gæst, var det for sent. Alex var forelsket. Efter en måned var hans togbane blevet forvist til en kasse i kælderens og erstattet af legetøjsuhyrer, hugtænder af plastik og en spøgelsesbamse, som hed Bøh. Han skilte sine Legobrandbiler og -raketter ad og brugte klodserne til at bygge et spøgelseshus. Og på biblioteket insisterede Alex på kun at låne billedbøger om halloween, selvom det var midt i juni.

De levende døde havde været hans første møde med uhyggens verden, og derfor havde den en særlig plads i hans hjerte. Nu vækkede lyden af den en så voldsom trang til at gense filmen, at alt andet gled i baggrunden. De skrattende lyde trak i Alex som en fiskesnøre, og han gik langsomt hen til døren til lejlighed 4E og lagde øret mod den. Det var en af de første scener, lige inden Barbara og hendes bror blev angrebet af en zombie på kirkegården.

Den er kun lige begyndt, tænkte Alex begejstret. Han havde pludselig glemt alt om sin rygsæk og grunden til, at han havde sneget sig hjemmefra. Det eneste, han tænkte på, var filmen. Han var *desperat* efter at se den. Hvis Alex havde tænkt sig om, ville han have vidst, at det ikke gav nogen mening. Han kunne jo se *De levende døde*, så tit han ville, på sin iPad. Det var helt sikkert også bedre end at banke på fremmede menneskers døre midt om natten. Men Alex tænkte sig ikke om. Hans grønne øjne, som normalt strålede opmærksomt og nysgerrigt bag brilleglassene, var blevet underligt tomme, og hans mund stod åben på en fjoget måde, som næsten fik ham til at ligne en af zombierne fra filmen.

Alex bankede hurtigt tre gange på døren. En kvinde lukkede næsten øjeblikkeligt op, som om hun havde ventet på ham.

”Det må jeg nok sige!” sagde hun og så ned på ham. ”En gæst!”

Kvinden var sidst i 20’erne og havde mørk hud og kort, strittende

hår. Hun var klædt helt i sort og havde et tykt lag makeup på, særligt omkring øjnene.

”Undskyld,” sagde Alex, mens tankerne hvirvlede rundt. *Hvad laver jeg her?*” Jeg ved ikke, hvorfor jeg bankede på. Jeg hørte bare ...”

”Hvad hørte du?” spurgte hun og lænede sig ivrigt frem. ”Fortæl.”

”Filmen.”

Kvinden smilede. Der var små mellemrum mellem de smalle tænder, hvilket fik hende til at ligne en af de underlige lysende fisk, som lever dybt nede i havet.

”En film?” sagde hun og lød oprigtigt interesseret. ”Den er ny. Hvilken en?”

Alex så undrende på kvinden. Han kunne tydeligt høre TV’et larme bag hende – nu hamrede zombien på ruden på Barbaras bil – men hun opførte sig, som om hun intet kunne høre.

”Ved du ikke det?” spurgte Alex.

”Hvor skulle jeg vide det fra? Filmen er jo til dig og ikke mig.” Hun åbnede døren lidt mere. ”Har du lyst til at se den?” spurgte hun. ”Det er sikkert en af dine yndlingsfilm!”

Frygten skyllede pludselig gennem Alex.

Det er midt om natten, og jeg står her og snakker med en vildfremmed, tænkte han. *Hvad er der galt med mig?*

Han trådte et skridt tilbage for at gå ... men så fornemmede han en himmelsk duft inde fra lejligheden.

Nybagt græskartærte. Hans livret.

Han indsnusede de liflige noter af muskatnød og kanel, og hans frygt forsvandt fuldstændig.

Hun er da ikke farlig, tænkte han. *Hun er bare en rar dame, som også godt kan lide gyserfilm!*

”Filmen hedder *De levende døde*,” sagde Alex. ”Den er fra 1968. Instrueret af George Romero.”

”Jaså?” sagde kvinden. ”Interessant. Og havde jeg ret? Er det din yndlingsfilm?”

”Blandt de ti bedste. Lige mellem *Lad den rette komme ind* og *Ringene*.” Alex trak undskyldende på skuldrene. ”Jeg kan godt lide uhyggelige ting.”

”Det lyder, som om vi to har samme smag,” svarede kvinden med et smil. ”Jeg skulle faktisk lige til at sætte mig i sofaen og se filmen, men så tænkte jeg: ’Hvor kunne det være skønt at se den sammen med nogen, der virkelig sætter pris på den slags,’ og så bankede du på døren!”

Hun slog døren helt op, og Alex kunne skimte en stor, blød sofa og et sofabord, som bugnede af småkager og græskartærte. Foran det indbydende arrangement viste en enorm TV-skærm de sort-hvide billeder, han længtes efter at se: Barbara, som vaklede hen mod huset på landet, hvor hun ville være fanget resten af filmen, mens zombierne trængte sig ind på hende. Alex tog tryllebundet et skridt frem.

”Stå dog ikke bare der, min ven,” sagde kvinden. ”Kom indenfor.”

Selv senere, hvor Alex vidste, at han havde været påvirket af en forbandelse, havde han svært ved at forstå, hvor let det havde været for ham at gå ind i lejligheden. Det var, som om han ikke længere var herre over sin egen krop. Som en natsværmer, der blev draget mod TV’ets flimrende lys.

Alex trådte hen over dørtrinnet. Døren lukkede sig med et klik bag ham.

”Haps,” sagde kvinden hæst.

Hun greb fat om hans håndled med en kold hånd, og det var, som om al energi forlod hans krop. Alex sank ned i den nærmeste sofa og kunne knap nok holde øjnene åbne.

Kvinden satte sig i lænestolen foran ham. Hendes smil var forsvundet.

”Hvad hedder du?” spurgte hun.

”Alexander. Alex.”

”Alexander eller Alex?”

”Alex,” sagde han.

Han så forvirret rundt i lejligheden. TV’et var væk, og det samme var sofabordet og græskartærten.

”Hvor blev TV’et af?” spurgte Alex.

”Der var ikke noget TV.”

”Jamen jeg så det selv,” vedblev han.

”Lejligheden gør, hvad der skal til for at lokke folk herind. Det er forskelligt fra person til person. En film er ret usædvanligt. Det plejer at være noget mad, som tiltrækker dem. Børn tænker simpelthen med deres maver.”

”Jeg kunne dufte græskartærte.”

”Ja, der kan du bare se.”

Alex havde svært ved at fokusere. Rummet vippede fra side til side, ligesom når man kommer ned fra vikingskibet i en forlystelsespark. Det svimlede for ham.

”Jeg vil gerne hjem,” sagde han.

”Det kan du desværre ikke komme, Alex.”

Han drejede sig i sofaen med uendeligt langsomme bevægelser og ville kaste sig hen mod døren. Men døren var væk. Der, hvor den havde været for et øjeblik siden, var der kun en bar væg.

”Hvor er døren?” spurgte han fortumlet.

”Væk,” svarede kvinden. ”Tag det ikke så tungt. Du skal alligevel ikke bruge den til noget.”

”Jamen ...” indvendte Alex. ”Døre kan da ikke bare ...”

”Har du ikke fattet det endnu?” spurgte hun og smilede selvsikkert. ”Jeg er en heks! Ligesom dem i eventyrene.” Hun prikkede ham i panden med en fingernegl. ”Og du, lille mus, er gået direkte i min fælde.”

Alex forsøgte at rejse sig op, men hans ben var pludselig som gele, og han sank sammen på gulvet. Mørket skyllede ind over ham.